

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 168/2021
24.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Мирољуба Томића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Душана Радовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 38К број 379/19 од 14.10.2020. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 број 118/20 од 23.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 24. фебруара 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Душана Радовановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 38К број 379/19 од 14.10.2020. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 број 118/20 од 23.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 38К број 379/19 од 14.10.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на новчану казну у износу од 30.000,00 динара. Истовремено је одређено да је новчану казну окривљени дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико је не плати у предвиђеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће сваких започетих а неисплаћених 1.000,00 динара новчане казне заменити једним даном казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда, на име паушала, плати износ од 2.000,00 динара, те да приватној тужиљи ББ на име трошкова кривичног поступка плати износ од 89.480,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Приватна тужилца ББ је ради остваривања имовинско-правног захтева упућена на грађанску парницу, у смислу члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1 број 118/20 од 23.12.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Душана

Радовановића, а пресуда Основног суда у Краљеву 38К број 379/19 од 14.10.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Душан Радовановић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, а приватну тужиљу обавезати да накнади трошкове поступка, о чијој ће висини одлучити првостепени суд посебним решењем.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је на седници већа, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и побијаних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Душан Радовановић у захтеву за заштиту законитости наводи да су и првостепеном и другостепеном пресудом учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, обзиром да у изреци првостепене пресуде није наведено да је окривљени увредио приватну тужиљу, па изрека не садржи сва законом прописана битна обележја кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ, што је и истакнуто у поднетој жалби, а у ком правцу жалба није ни разматрана од стране другостепеног суда, те на који начин су нижестепени судови учинили наведену повреду закона.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

У изреци побијане првостепене пресуде наведено је да је окривљени АА дана 28.06.2019. године, око 11,10 часова, у селу ..., способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела и хтео његово извршење, при чему је био свестан да је његово дело забрањено, без датог разлога и повода, приватној тужиљи „упутио речи увреде: Мамицу ти јебем“, након чега се удаљио са лица места.

Дакле, у изреци првостепене пресуде јасно је наведено да је окривљени приватној тужиљи упутио речи увреде, а наведене су и увредљиве речи које јој је упутио критичном приликом, а које су по својој садржини подобне да увреде било које лице, дакле и приватну тужиљу, и које су објективно могле проузроковати код ње осећање омаловажавања њене личности. Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Душана Радовановића, којима се истиче да изрека правноснажне пресуде не садржи објективна обележја кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ јер у изреци није наведено да је окривљени увредио приватну тужиљу, оцењени неоснованим.

Из наведених разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца

окривљеног АА, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев одбио као неоснован, те донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић